

POHOD MLADIH PLANINCEV NA POŽGANI HRIB (1009 m)

Še vedno smo v času epidemije in epidemioloških ukrepov, ki je ustavil tudi pohode in skupna druženja mladih planincev naših kočevskih osnovnih šol. Ves ta čas smo z nestrpnostjo pričakovali zeleno luč in na naši šoli je zasvetila 24. aprila 2021. Ko bi lahko videli in vedeli, kako so se ob razdeljevanju obvestila za pohod na Požgani hrib tega razveseli mladi pohodniki, se zadovoljstva res ne ni dalo skriti.

Še dobro, da živimo na Kočevskem, obdano z gozdovi in številnimi hribi, ki so na dosegu naših nog in nismo odvisni samo od vožnje z avtobusom v druge kraje in pohodna izhodišča, saj je le ta, v tem času še prepovedana. Potrebno je le malo iznajdljivosti, upoštevanje vseh epidemioloških ukrepov in po jesenskem premoru, ko smo že mislili, da so mladi planinci že pozabili na planinsko dejavnost, se je pohoda udeležilo 14 mlajših planincev. Z maskami na obrazih in medsebojno razdaljo hoja res ni bila tako naravna in prijetna, a vse smo prilagodili trenutnim razmeram, samo da smo lahko šli na hrib.

Med hojo navzgor smo imeli veliko časa, zato smo opazili morda vse tisto, česar navadno nismo. Sveža mojstrovina žolne, ki je izdolbala duplo v smreki in velik naravni šotor iz vej je bilo pravo ozadje za fotografiranje. Vonj in okus čemaža, ki je odlično popestril naše sendviče, na vrhu pa jasen razgled nad Kolpsko dolino in sosednjo Hrvaško. Ob sončnem dnevu so se poleg nas na toplih skalah greli in sončili tudi martinčki, ki so nam delali družbo. Zelena barva dreves in oglašanje ptic pa je bil pravi balzam za našo dušo v tem času.

Kako pomembno vlogo imajo markacije, pa so doživele in občutile tri planinke petošolke, čeprav so imele vse tri za seboj že kar nekaj let planinskih izkušenj. Pri sestopu v dolino so se preveč oddaljile od skupine in na razpotju poti zavile v napačno smer. Niso več slišale glasu ne klicev, zato je bilo edino prav, da so se ustavile in počakale. V teh težavah pa jim je naproti kmalu prišla mentorica ter jih usmerila na pravo pot. Med potjo v dolino, pa ni šlo mimo besed, ki so bile čista resnica: »Gremo mi po svoje«, kar se je hitro in srečno končalo.

Zato mladi planinci vedno hodimo skupaj, tako da vidimo zadnjega v skupini, ki hodi pred nami in opazujemo markacije, ki so namenjene nam, da jih upoštevamo in nas usmerjajo za hojo po hribih. Iz vsake preizkušnje pa se gotovo naučimo nekaj novega.

Mentorica Melita Berlan